

CADA DIA MILLOR

Catalunya, cap a una narcosocietat?

Trets pels carrers, segrestos en carreteres, venjances entre grups mafiosos, detencions de *capos*, intervenció de carregaments. La llista delictiva augmenta diàriament. No sempre és una baralla, no sempre són uns trets, el tràfic il·legal treu el cap per molts i diversos racons.

En pocs dies, un home jove —sense ofici conegut— que vivia ben plàcidament a un dels millors i més cars hotels de Barcelona, va ser ferit de gravetat a l'habitació on residia. Res a veure, aquesta agressió, amb la detenció del Cap Antidroga de la Guàrdia Civil, arrestat al sud d'Espanya. Res a veure, naturalment, amb la nova llei que s'ha tret l'illa de la butxaca, tot augmentant les penes per tenència d'armes de foc, possessió i/o exhibició d'armes blanques, abastiment de material d'atac... Però vas lligant...

A poc que observem fets tan diferents com aïllats, és fàcil deduir el progressiu establiment del món del narcotràfic a casa nostra. Vàrem començar important paquets de coca en vaixells, ara ja tenim xarxes del tot ben organitzades.

Què s'hi pot fer? Probablement res. Per ubicació geogràfica, carències socials, desorganització política i inoperància policial, quan no directament connivència i complicitat, hem estat escollits per la cúpula del gangsterisme com a centre capital. Doncs apa, com a mínim serem capital d'alguna cosa.

El problema —una vegada superat el pudor nacional de ser claveguera internacional— pot presentar-se si Catalunya, o Espanya (que, en aquestes coses, ve a ser el mateix), no arriba a la primera divisió delictiva. Quan, tot pensant que ja hem arribat al nivell del Chicago del Capone, amb mafiosos de primera plana, algú ens descobreixi que no, que, de Chicago, ni el clima; que en prou feines lluitem en la segona divisió, que no arribem a la sola de la sabata de Colòmbia o Mèxic, o algunes ciutats africanes de mal pronunciar per a les llengües acartronades dels europeus. Llavors tindrem un disgust perquè vendre l'ànima al diable es pot negociar, però hipotecar el bon nom de la família per quatre rals no ens agrada. Per a fer això, ja tenim la construcció i el lloguer de pisos a l'engròs o, senzillament, escatimar cinc grams d'embotit a cada client que en demana cent. En això ja som mestres i no necessitem mafiosos que ens n'ensenyin.

